

vilde faae meget af de Rentter og Afdrag, der forlanges. Dernæst fordrer den ærede Minister, at der for Fremtiden skal gives fast Ansættelse for en vis Sum til Theatrets Embeds- og Bestillingsmand. Jeg misliker paa ingen Maade, at der selv rent økonomisk taget kan siges meget for at gaa den Vej, som den ærede Minister her har anbefalet; men jeg tror, at Forholdene, i alt Fald for Diebliffet, ikke ere til at komme bort fra den Vej, som man i lang Tid er gaaet, og jeg anser det derfor for det Retteste, hvad hele Udvalget har foreslaaet, at stryge denne Bestemmelse for det næste Finantsaar; det vil jo altid være den nuværende eller en kommende Minister muligt at komme tilbage til Nøgstdagen med et saadant Forslag. Jeg tror, at der egentlig talt ikke er stort tabt ved at opsætte det. Dernæst foreslaar den høitærede Minister, at der skal stilles til hans Raadighed som en 5-aarig Bevilling 100,000 Kr., 20,000 om Aaret, for saa vidt som Theaterindtagterne i og for sig ikke ere store nok, for deraf at anskaffe det nødvendige Driftsmateriel, hvorved der nærmest menes de nødvendige Dekorationer, Garderobesager, Inventariesager o. s. v. Flertallet har ikke villet gaa ind paa denne Bevilling, Mindretallet har ikke troet, at der var tilstrækkelig Anledning til at give en femaarig Bevilling, ligesom jeg i det Hele taget maa sige, at da Finantsloven kun gjælder for eet Aar, er det bedst saa vidt muligt ikke at komme til fleraarige Bevillinger udenfor de lovbestemte Løfter for Fremtiden, som maasse ikke ville blive holdte. Hvad derimod Spørgsmaalet selv angaar for næste Finantsaar, maa Mindretallet være enig med den ærede Minister i, at det for Theatrets Drift maa siges at være af højeste Betydning, at dets Driftsmateriel bliver fuldstændiggjort, saa snart ske kan. Det er for Theatret meget vanskeligt at faae sit Repertoire besat, det er vanskeligt for Theatret at faae indført en regelmæssig Drift for sit Theatersaar just paa Grund af Mangel paa Dekorationer og saadanne Sager. Jeg tror i alt Fald, at det vil være meget nyttigt for Theatret, om denne Bevilling blev givet. Endelig har den høitærede Minister foreslaaet en ny Anmærkning indført paa Theatrets Budget paa Finantsloven, som jeg ikke kan Andet end i høj Grad forundre mig over, at Flertallet ikke vil gaa ind paa. Den lyder saaledes: „Aarsregnskabets Saldo overføres til Reservefonden, af hvilken derfor en i Aarets Løb opstaaet Underbalance dækkes. Reservefonden tjener tillige Theatret som Kasseeholdning, men til en videregaaende Anvendelse kræves særlig Bevilling“. Det er i Virkeligheden efter Mindretallets Opfattelse et Baaud, som Ministeren der har foreslaaet lagt paa sig selv, og naar Flertallet tror at kunne sige, at et saadant Baaud slet ikke behøver at paalægges, idet det følger af sig selv, at Reservefonden ikke kan bruges uden Bevilling, saa væb det ærede Flertal meget vel, at der bestandig, naar

denne Sag er kommen for her i Thinget, har været Uenighed derom mellem Flertallet og Mindretallet og mellem det ærede Flertal og Regjeringen (Ordføreren: Nei). Ja, jeg skal i saa Henseende henvisse saavel til den ærede Ordførers som mine egne Ytringer i tidligere Samlinger paa Mindretallets Begie, og til de foregaaende Ministres Ytringer, uden at jeg for Diebliffet i alt Fald skal gjøre mig den Uleilighed at oplæse Ytringerne. Da den ærede Ordfører ikke har omtalt forskjellige Bemærkninger i Betænkningen, som Flertallet har gjort, og som der maasse ogsaa for mig kunde være Anledning til at komme ind paa, skal jeg opsætte mine Bemærkninger, indtil jeg har hørt en nærmere Udvikling af Flertallets Mening. Der er specielt en ikke uvigtig Bemærkning, som jeg vil indbringe — det er en Opfordring til den ærede Ordfører — er mig aldeles usaaelig, det er den Bemærkning, der staar Side 63, Betænkningens Nr. 81. Hvad der egentlig sigtes til i Slutningen af Flertallets Udtalelse, vilde det, hvis det var muligt, virkelig være af Interesse for Mindretallet at faae at vide.

Ordføreren (Berg): Jeg fik ikke anført et Par Bemærkninger sidst, da jeg havde Ordet, angaaende et Par Punkter i Betænkningen, hvor til der ikke er stillet Endringsforslag. Det ene angaar Nr. 81, hvor der omhandles de Midler, der ere henlagte til Præsternes Lønning. Som man vil se, har baade Ministeren og Udvalgets Flertal i de Bemærkninger, der findes, henvist til Behandlingen af Lovforslaget om Præsternes Lønning, og da denne Sag formentlig en af Dagene vil komme til Forhandling her i Thinget, har jeg antaget, at det vilde være i Sagens Interesse, naar Debatten om dette Spørgsmaal foreløbig blev ført hen til selve Loven, og jeg skylder derfor blot at gjøre opmærksom paa dette Spørgsmaal med den Hensigt til det høie Thing, om det maatte finde det rigtigst, at vi udsætte Forhandlingerne om dette Spørgsmaal, indtil Præstelønningensforslaget foreligger, for ikke at sprede Forhandlingerne om denne Sag paa to Steder og ved to Leiligheder. Hvis derimod dette ikke skulde ønskes, er det en Selvfølge, at jeg maa forbeholde mig efter Forhandlingernes Gang at komme tilbage paa dette Punkt i Betænkningen. For Diebliffet finder jeg ikke nogen særlig Anledning til yderligere at tage Ordet om dette Punkt for at oplyse det ærede Medlem for Præstø Amts 1ste Valgkreds (Scavenius), thi dersom han skulde søve i en eller anden Bidsfarelse med Hensyn til dette Spørgsmaal, saa faae vi to jo nok nærmere Leilighed til at forklare vor personlige Mening angaaende denne Sag for hinanden; det lægger jeg altsaa ikke nogen Vægt paa ved Forhandlingen idag. Det forekommer mig i Øvrigt, at der er talt tydeligt nok i Udvalgets Betænkning, altsaa forsaavidt synes jeg ikke, at der kan være nogen Bidsfarelse